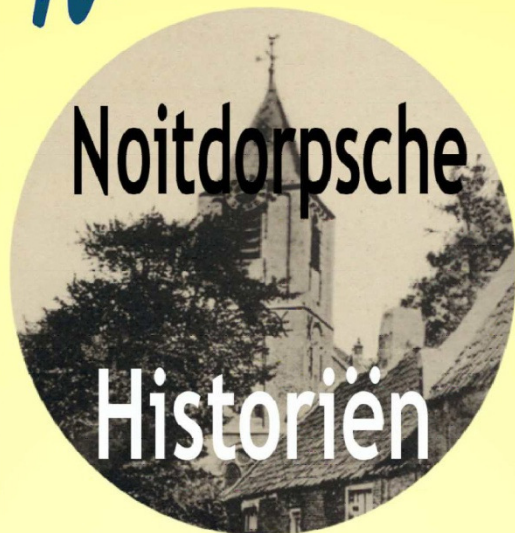
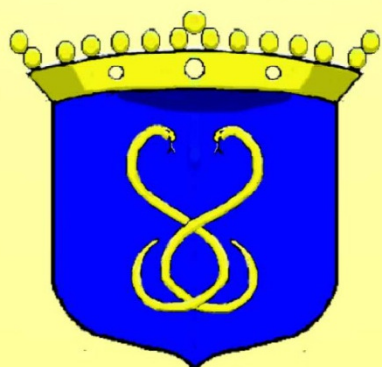

Nieuwsbrief

Per kwartaal verschijnende
uitgave van de vereniging
Noitdorpsche Historiën

19^e jaargang
nr 2, juni 2020

In deze nieuwsbrief:

<i>Van de voorzitter</i>	1
<i>Nieuwe leden</i>	1
<i>Facebook</i>	1
<i>e-mail adres</i>	1
<i>Onze Lieve Vrouw der Armen</i>	2
<i>Napoleontische kaarten on line</i>	3
<i>Opa en Oma Vis</i>	3
<i>Kist bij sleutelhart (vervolg)</i>	5
<i>De familie Siepman</i>	6
<i>Brandspuithuizen</i>	7
<i>Compliment voor duiventoren</i>	7
<i>Bevrijding Zuid-Holland</i>	8
<i>Van de penningmeester</i>	8

Van de voorzitter

Een Nieuwsbrief met mooie bijdragen. Zoveel dat we ook al vulling hebben voor de volgende Nieuwsbrief en dat is goed nieuws. Ook krijgen we af en toe een mooie historische foto waar dan weer een verhaal achter zit.

Slecht nieuws ontvingen we helaas ook. Piet van der Kruk, actief lid van onze vereniging, is overleden. Piet werd 78 jaar.

In het volgende nummer zullen we aandacht aan hem besteden, voor nu wensen wij zijn familie veel sterkte toe bij het dragen van dit verlies.

Nieuwe leden

In de afgelopen periode heeft zich het volgende lid aangemeld:

- Henk de Wit

Hartelijk welkom en we vertrouwen er op dat u heel veel plezier zult beleven van uw lidmaatschap.

Facebook

Ook onze vereniging staat op Facebook: www.facebook.com/NoitdorpscheHistorien. We willen deze pagina gebruiken om contact te houden met onze leden maar vooral ook met (nog) niet leden.

e-mail adres

Steeds vaker sturen we tussen het verschijnen van de Nieuwsbrief een e-mail met interessant nieuws over lezingen, tentoonstellingen, etc. Mogelijk wilt u dit nieuws ook ontvangen. Geef uw e-mail adres door op info@noitdorpsche-historien.nl en u blijft op de hoogte van het laatste nieuws.

Onze Lieve Vrouw der Armen

(door Noud Janssen)

Sterke verwerking

Wie de afgelopen weken langs de St. Bartholomeuskerk kwam, miste het Mariabeeld op het voorplein van de kerk. Het beeld – 2 meter hoog –, is een getrouwe kopie van het beeld in de Belgische bedevaartplaats Banneux. Het werd op 31 januari van dit jaar van haar voetstuk getakeld, zodat het in de kerk kon worden gerestaureerd. Dat mocht ook wel, na meer dan 65 jaar buiten in weer en wind te hebben gestaan. De verflagen, die er in de loop der jaren op waren gesmeerd, bladderden af en de verwerking (betonrot) sloeg ernstig toe.

Het beeld is gemaakt in Brugge van gegoten beton en verzonken in een mergelkleurig betonnen voetstuk. Het geheel staat op een vierkante gemetselde kolom.

Terug naar 1954

Op zondagmiddag 14 augustus 1954 werd het beeld door de toenmalige pastoor A.A.H. Heijdeman ingewijd. Het beeld was een geschenk van de Nootdorpsse katholieke bevolking aan de pastoor die enkele dagen daarvoor zijn 45-jarig priesterschap vierde. De katholieke gemeenschap had zich voor de inwijding van het beeld verzameld op de Kortelandseweg. De optocht trok over de Veenweg naar de kerk.

Voorop tientallen bruidsmeisjes in witte jurken met blauwe sjerpen, daarna de harmonie 'Gloria in Excelsis Deo'. Daarachter volgden de katholieke verenigingen, voorzien van hun vaandels en vlaggen, en veel andere belangstellenden.

Op het kerkplein opende burgemeester H. Schölvinc de feestelijke bijeenkomst met een toespraak, waarin hij wees op de al eeuwen oude band van de Nootdorpsse katholieke gemeenschap met een beeltenis van Maria, daarbij wijzend op de bedevaarten naar Wilsveen. Aan het slot van zijn toespraak droeg hij het beeld namens de parochie over aan de pastoor.

Toen Heijdeman het woord nam dankte hij iedereen, maar hij gaf het beeld direct terug aan de parochie. Na de inwijding werd er gezongen en brachten de aanwezige kinderen een bloemenhulde en werden er

kaarsen ontstoken. Aansluitend werd er een processie gehouden in de tuin achter de kerk. 's Avonds werd de dag afgesloten met een lichtprocessie.

Op zondag 22 augustus 1954 werd de Mariaweek afgesloten door weer een processie op de Veenweg. Die processie werd opgeluisterd door het Maastrichts Maagdenkoor. Er zijn nog veel Nootdorpers die zich deze dagen levendig herinneren.

Heijdeman was op 18 juni 1937 pastoor van Nootdorp geworden. In april 1955 ging hij met emeritaat. Hij werd opgevolgd door pastoor Th. van Baar.

Terug naar nu

Noud Janssen heeft in de afgelopen drie maanden het hele beeld van zijn verflagen ontdaan, de

beschadigingen gerestaureerd en het opnieuw in de oorspronkelijke kleuren geschilderd. Op 15 mei jl. is het monumentale beeld weer op zijn plaats teruggezet om daar weer decennia lang een blikvanger te zijn.

Jammer dat vanwege de coronamaatregelen daar maximaal 30 mensen getuigen van konden zijn.

Napoleontische kaarten on line

Het Erfgoedhuis Zuid-Holland maakt bekend dat het Napoleontisch kadaster in het afgelopen jaar is gedigitaliseerd voor de kustzone van Zuid-Holland: dat is ruwweg het gebied tussen Rotterdam en Noordwijk, met inbegrip van de steden Leiden, Den Haag, Delft, Vlaardingen en Schiedam. Hiermee wordt historische informatie over de eigenaars, de waarde en het gebruik van meer dan 200.000 percelen uit de jaren 1812-1832 toegankelijk. Een schat aan informatie.

Opa en Oma Vis een tijdsbeeld – deel II

(door Rinus Verweij)

In het eerste deel van dit artikel schetste ik de verzuiling van de Nootdorpse dorpsgemeenschap in de vorige eeuw, en het angstige ontzag dat het echtpaar Vis koesterde ten opzichte van hun Katholieke dorpsgenoten. Mede bepalend voor de sfeer in Nootdorp was het gegeven dat de Katholieken een (krappe) meerderheid vormden. Daardoor deed het dorp soms denken aan bekende Katholieke enclaves boven de grote rivieren zoals Noordwijkerhout, Wervershoof en Volendam. In zulke Katholieke dorpen in het overwegend protestante noorden was soms sprake van een soort kolonistenmentaliteit, die zich uitte in een geloofsijver die fanatieker was dan bij de katholieken in het zuiden. In het zuiden kon men zich immers als katholiek vanwege het minder sterk aanwezige protestantisme een meer ontspannen geloofsbeleving veroorloven. Het overwegend katholieke karakter van Nootdorp was al van veraf zichtbaar doordat de skyline van het dorp werd gedomineerd door de ranke torenspits van de monumentale neogotische Bartholomeuskerk, een kerk met kathedrale afmetingen voor zo'n klein

Een foto uit de jaren '30. Pleun Vis met rijwiel staand voor het oude raadhuisje aan de Dorpsstraat

Een foto uit 1962 met gebouw Nové (op de achtergrond de Muziekent). Foto genomen door Piet Verweij, de vader van de schrijver van dit artikel.

agrarisch dorpje. De KVP (Katholieke Volkspartij) domineerde de Nootdorpse gemeenteraad en leverde vanzelfsprekend de burgemeester (destijds Schölvinck en later Winkel). Die Katholieke machtspositie uitte zich soms in kleine dingen. Bij gezamenlijke Koninginnedag-vieringen (in gebouw Nové aan de Dorpsstraat of in het verenigingsgebouw aan de Veenweg) van de lagere scholen kwamen de leerlingen van de Sint Josefschool het laatst, en mochten het eerst naar binnen om de voorste rijen te bezetten. Als leerlingen van de School met den Bijbel mochten we wel gebruik maken van de gymzaal van de Sint Josefschool, maar dat voelde toch een beetje alsof je jezelf in het hol van de leeuw waagde. Die school stond toen nog bekend als "streng", met behoudende leerkrachten als Overtoom, Steenweg en de juffen Braam en Peeren. Vaak stonden de "Josef"-kinderen massaal door de ramen van de gymzaal naar ons te gluren, wat erg intimiderend overkwam. Vergelijkbare intimidatie was merkbaar in de Oranjewijk; op de speelplaats tussen de Beatrixstraat en de Hesselt van Dinterstraat kon je je maar beter niet vertonen. Overigens konden Protestanten in Nootdorp ondanks de Katholieke dominantie wel degelijk een goede boterham verdienen als ze zich een beetje aan de spelregels hielden. Johannes Eijsberg, de vader van kruidenier Jan Eijsberg, had voor de oorlog een bloeiende nering en bezat meerdere huizen die hij verhuurde. Protestantse aannemers als van Tilburg en Boele konden grote bouwprojecten realiseren. Han Post deed aan de Kruisweg goede zaken met zijn koelhuis "Arctic", en kon zich het bezit van enkele renpaarden veroorloven. De Calvinistische achtergrond van mijn eigen familie stond een goede verstandhouding met "Katholiek Nootdorp" overigens niet in de weg, integendeel. Nadat mijn moeder in 1982 weduwe werd is ze nog meer dan 23 jaar gelukkig geweest met Max Hassing, een trouw parochiaan van de Bartholomeuskerk, en twee van mijn zussen zijn getrouwd met zonen van Leo de Koning, een katholieke tuinder van de Dwarskade.

Pleun en Margo Vis waren weliswaar overtuigd Nederlands Hervormd, maar ze waren niet echt streng in de leer. Calvinistische rituelen die ik van mijn eigen grootouders kende, zoals het hardop langdurig bidden

voor het eten, het zwaarmoedig wentelen in zondebesef, psalmen zingen met hele noten en veelvuldig Bijbellezen waren hen vreemd. Dat relatief lichte geloof was wellicht mede sfeerbepalend in de hele Nootdorpse Hervormde kerk. In de consistorie achter de kerk was tot halverwege de jaren zestig de christelijke kleuterschool gevestigd, waar ik les kreeg van juffrouw IJtsma. Ik herinner mij dat ze ook wel eens voor las uit Jip en Janneke, geesteskinderen van de rebelse en in zonde levende Annie M.G. Schmidt. Opa en Oma lieten zich er ook niet van weerhouden om – in 1962 – een Erres televisietoestel aan te schaffen. Een ongelooflijke modernisering van hun 19^e eeuwse interieur, en voor mijn eigen grootouders ondenkbaar. Die aanschaf werd door mij ook van

harte toegejuicht. Nu hoefde ik niet meer naar de familie De Visser of Van der Linde om naar Okkie Trooy en Swiebertje te kijken, en de frequentie van mijn bezoeken aan Opa en Oma nam merkbaar toe. Zo zat ik voor de buis gekluisterd bij de live uitgezonden bijzetting van koningin Wilhelmina op zaterdag 8 december 1962, en een maand later bij de zwaarste Elfstedentocht uit de geschiedenis. Ruim een jaar later maakte ik zo kennis met de prille geboorte van de Nederlandse commerciële televisie: de uitzendingen vanaf het REM-eiland, met het sprekende paard Mister Ed.

Naast de “kerkmensen” en familie (Pleuns jongere zus Anna was in 1913 getrouwd met Jan Steeneveld van de Oudeweg) kreeg het echtpaar geregeld bezoek van Piet van Vliet, die vroeger als schilder voor Vis had gewerkt, en die met zijn vrouw Willy aan het begin van de Kerkweg woonde. Een andere wel zeer markante bezoeker was de huisarts, dokter van der Horst uit Pijnacker. Ondanks zijn geringe lichaamslengte was van der Horst een imposante verschijning met driedelig pak en een strak gespannen horlogeketting om zijn omvangrijke buik. Vanonder zijn borstelige wenkbrauwen keken zijn indringende ogen vorsend de wereld in. Hij was een klassieke ouderwetse dorpsdokter, die regelrecht uit een streekroman leek

te zijn weggelopen. Hij genoot hoog aanzien bij vakgenoten en werd bij internationale congressen vaak met “Herr Doktor” aangesproken. Hij reed in een grote Amerikaanse slee, waarbij hij nauwelijks boven het dashboard kon uitkijken. De dokter had meestal een lading pillen los in zijn zak zitten, waarmee hij bij huisbezoeken ter plekke de ergste nood kon lenigen. Of hij daarbij van het placebo-effect gebruik maakte zullen we nooit weten. Het verhaal wil dat hij eens in het holst van de nacht uit zijn bed werd gebeld om bij een bevalling te assisteren. Bij onderzoek van de kraamvrouw bleek dat de baby nog wel even op zich zou laten wachten, waarop de dokter tegen zijn patiënte zei: “Schuif eens op!”, waarna hij naast haar kwam liggen om nog een uurtje nachtrust in te halen..

Margo Vis-Jüngeling in een karakteristieke pose, foto uit de jaren '20

Het echtpaar Vis, en vooral Oma, ontving graag bezoek en hield van gezelligheid. Ik heb daar menig kopje chocolademelk gedronken, gemaakt met cacao uit het karakteristieke Droste-blikje. Een groen geglazuurd aardewerk schaaltje met deksel bevatte altijd een lading bruine kandijbrokken. Vaak speelden we een spelletje met geelkoperen fiches en een

dobbelsteen. De fiches lagen gerangschikt van 1 tot en met 6. Wie het eerste alle fiches had weggehaald had gewonnen. Oma vertelde graag over “vroeger”, en daarmee bedoelde ze haar jonge jaren; eind 19e eeuw. Zo vertelde ze van horen zeggen over een komisch voorval met een zogeheten aanzegger; dat was iemand die door rijke families werd ingehuurd om

De aanzegger

bij adressen van relaties mondeling een overlijdensbericht te brengen. Ooit was een aanzegger, aangeschoten door de vele borrels die hem bij de bezochte adressen waren geschonken, zo onzeker ter been geraakt dat hij na het aanbellen steun had gezocht tegen de voordeur. Toen deze werd open gedaan door een dienstbode viel hij languit in de hal, wat hem met dubbele tong deed uitroepen: “Nu verd.. ik het meteen om te zeggen wie er dood is!”. Alsof ze er zelf bij geweest was kon Oma ook in geuren en kleuren vertellen over een baanveger die in één van de toen nog talrijke strenge winters een ijsbaan op een bevroren vijver in het Haagsche Bos sneeuwvrij hield. Een jong meisje met lang haar was bij het schaatsen onderuit gegaan en voor zijn voeten beland. Hij had het het kind zonder plichtplegingen overeind gehesen en de sneeuw van haar jas geklopt. Nadat hij haar met een vaderlijk duwtje in de rug weer op weg had geholpen had hij de verbazing van zijn leven gekregen toen omstanders hem vertelden dat hij prinses Wilhelmina behulpzaam was geweest. Een andere anekdote betreft de verbaasde uitroep van een tante bij het zien van één van de allereerste automobielen, rond 1900 nog een sensatie: “Kijk, daar

heb je weer zo'n vestibool, zo'n loco-ding!”. Het werd een gevleugelde uitspraak in de familie. Uit een ander voorval bleek dat de jonge Margo Jüngeling weinig belangstelling voor schilderkunst had. Een vriendin had haar met nog enkele andere jongedames meegenomen naar het Mauritshuis. Bij een van de schilderijen zei de vriendin op plechtige toon: “Dit is nu de Stier van Potter”, om vervolgens devoot op een bankje tegenover het schilderij plaats te nemen. Margo bleef staan en antwoordde onverschillig: “nou, én?”.

De Stier van Potter (1647)

Ik beseft dat geen van deze anekdotes in de geschiedenisboekjes terecht zal komen, maar ze geven wel een kijkje in de belevingswereld van een heel gewoon iemand die de 19e eeuw nog bewust heeft meegemaakt. Als ik ze niet vastleg zal niemand het ooit meer kunnen doen.

- WORDT VERVOLGD -

Kist bij sleutelhart *(vervolg)*

(door Ninon Visj)

In onze Nieuwsbrief van maart deden wij een oproep aan de hand van een foto van graafwerkzaamheden in de Dorpsstraat: Wie herinnert zich iets over de gang van zaken bij het begraven van een kist met Nootdorps verhalen, voorwerpen en foto's bij het voormalige gemeentehuis en het plaatsen van een hart met sleutels (dat er nog steeds staat)?

Zelf weet ik bijna zeker, dat de kist in 1981 bij de viering van het 100-jarig bestaan van Nootdorp, de grond inging. Ik herinner me ook een bijdrage te hebben geleverd in de vorm van een verhaaltje en foto's. Tot nog toe heb ik twee Nootdorpers gesproken, die dit ook menen te weten. De kist zou na 100 jaar, dus in 2081, weer worden opgegraven, zo was het idee.

Zoals bekend bleek de inhoud van de kist, bij het vroegtijdig opgraven en het verplaatsen van het sleutelhart, verloren te zijn gegaan, doordat vrijwel alles was verteerd.

Onze eigen website vermeldt het volgende:

Het sleutelhart staat in het plantsoen voor het voormalige gemeentehuis in de Dorpsstraat ter hoogte

van het Raadhuispad. Dit object kwam deels tot stand tijdens de culturele week in 1993. Nootdorpers konden sleutels plakken of lassen op een hart van metaal en natuursteen, gemaakt door dorpsgenoot Kees Balm. De symbolische betekenis van het hart en de sleutels mag duidelijk zijn. Open uw hart! Geef me de sleutel tot je hart! Op de plaats van het kunstwerk is ook een schatkist begraven met daarin hartenwensen, verhalen en gedichten over de toekomst en de wereld, de natuur en persoonlijke ontboezemingen van Nootdorpers. De schatkist wordt weer opgegraven in het jaar 2081, ter gelegenheid van het 800-jarig bestaan van Nootdorp.

Een lezer meldde ons: Mij is geen kist uit 1981 bekend. Wel herinner ik me een blauwe kist uit 1993. Volgens mij werd die kist van kunststof geplaatst onder her hart. Jammer als het materiaal vergaan is. Overigens zou de kist bij het 800 jarig bestaan van Nootdorp worden opgegraven. Dus iemand is vroegtijdig bezig geweest!

Een andere lezer meldt: De foto is gemaakt bij het (klaarmaken van) het begraven van de kist. Op de achtergrond zie je op de gevel het (voormalig) logo van de Rabobank die destijds op het Dorpsplein was gevestigd. Op de foto meen ik de volgende personen te herkennen:

- 1) de man met de alpinopet en de rode trui zou gemeentebode Bertus de Groot kunnen zijn, hij was voorzitter van het comité Nootdorp 700;
- 2) de meest linkse persoon op de foto zou Lenie Zweekhorst kunnen zijn; zij was ook actief in genoemd comité. Zij woonde destijds en ook nu nog in de Koningin Wilhelminastraat

Dus nogmaals een oproep: Wie weet meer?

De familie Siepman

De familie Siepman in het verzet tijdens WOII

(door Noud Janssen en Bram van Deurzen)

De Dwarskade lag in de Tweede Wereldoorlog nog duidelijk afgescheiden van het Nootdorp. De 'Delftse zijde' van de Dwarskade behoorde toen tot de gemeente Pijnacker, nog veel verder weg. Het was een ideale buurt om illegale activiteiten te ondernemen. De tuinder Alexander (Sander) Siepman (1888-1969) en zijn vrouw Gijsberta 't Hart woonden in het huis Dwarskade 44, aan de Pijnackerse kant. Zij hadden twee zonen: Chris en Maarten. Sander Siepman bood in zijn huis aan het joodse echtpaar Bonnewits een onderduikadres. Dit echtpaar had twee dochters. Elk van hen was bij andere gezinnen ondergedoken. Eén dochter bij oom Leendert Struijk aan de Dwarskade, de andere dochter, Mathilde, was ondergedoken bij zoon Chris Siepman, die op 27 januari 1940 was getrouwd met Dirkje van der Hoeven uit Delft. Chris en Dirkje woonden tijdens de oorlog op Dwarskade 28. Later betrok het echtpaar de woning van Alexander Siepman. Mathilde was overigens maar korte tijd bij Chris en Dirkje. De reden daarvoor was het feit dat op een dag, toen Dirkje weg was, Mathilde de vaat ging wassen. De zoon van de

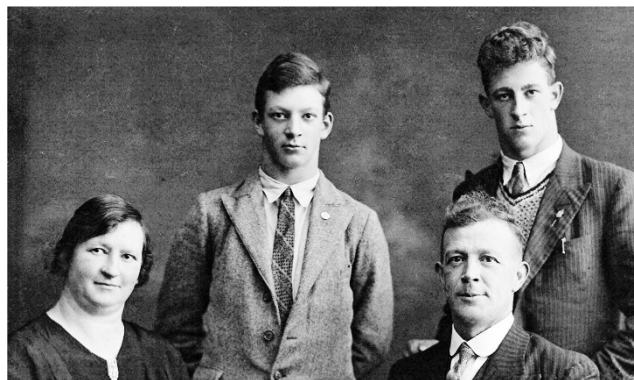
buurman, die een NSB-er was, hoorde de afvoer lopen. Omdat hij dit vreemd vond vertelde hij dat later op de dag aan Dirkje. Voor Chris en Dirkje was dat een goede reden om Mathilde ook naar ome Leen te brengen. Zij durfden het niet langer aan in hun kleine huisje.

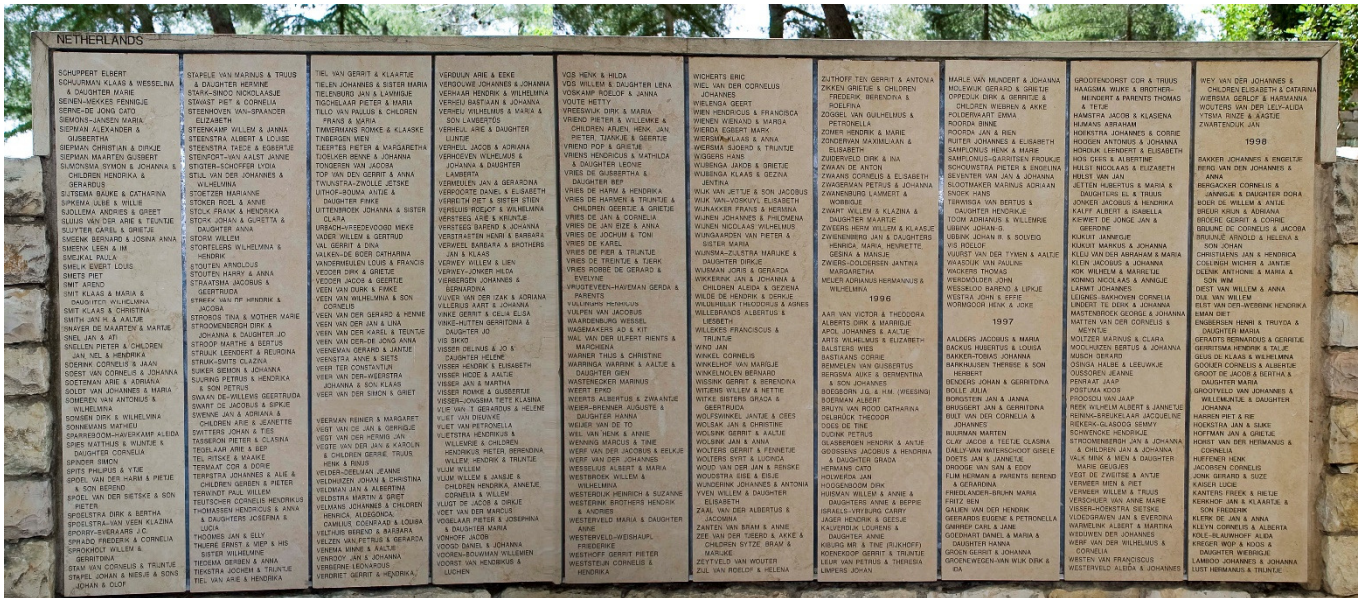
Het gezin Chris en Dirkje Siepman (vooraan) met hun kinderen Lex, Annie†, Bep, Flip†, Chris, Ditje, Nel, Maarten, Corrie, Cobie en Henk. Opa Sander Siepman staat midden achter. Begin jaren 60. Chris overleed in 1964, Dirkje in 2000.

Maarten Siepman, de andere zoon van Sander, regelde als lid van de verzetsgroep 'Vrij Nederland' onderduikadressen, zorgde voor bonkaarten en verspreidde illegale vlugschriften.

Bram van Deurzen trouwde na de oorlog met Ditje Siepman, een dochter van Chris en Dirkje. Hij vertelde: 'Mijn schoonouders deelden – zoals zovelen – na de oorlog heel weinig met anderen over wat ze hadden meegemaakt of hadden doorstaan. Later is mijn schoonmoeder wat meer gaan vertellen. Zo zei mijn schoonmoeder dat opoe Siepman met een bezem vijf Duitse soldaten van het erf joeg. Zij aten van haar bessenstruiken en daar was ze nogal kwaad over. Mijn schoonouders waren daarnaast ook actief in het verzet. Zij speelden met name een rol in de verspreiding van illegale kranten en folders, ook in Delft. De ouders van Dirkje woonden in Delft. Onder het mom dat zij haar ouders ging bezoeken, legde zij een stapeltje illegale vlugschriften onder in de kinderwagen en haar zoontje Lex daar bovenop. Aan het eind van de Brasserskade was een Duitse controlepost. Telkens als zij langs die post kwam en zij haar Ausweis (legitimatie) moest laten zien, wilden die soldaten de baby aan het lachen maken, gebogen over de kinderwagen. Dirkje stond telkens stijf van de spanning of zij werd betrappt. Chris maakte ook een

Het gezin Sander en Gijsberta Siepman en hun twee zonen Chris (rechts) en Maarten (foto begin jaren '40)

Een stukje van het Nederlandse deel van de Wall of Honor in Yad-Vashem. Linksboven in de eerste kolom vinden we drie keer de naam Siepman, in de tweede kolom vinden we Leendert en Reurdina Struijk

spannend moment mee, toen hij vlak voor de voeten van zijn buurman, een NSB-er, een stapelje folders uit zijn zak liet vallen. De man zei alleen "Chris, je laat wat vallen...". Hij werd niet verraden.'

Bram van Deurzen: 'Het zou mooi zijn geweest als deze mensen ook het verzetsherdenkingskruis hadden gekregen of op een andere manier een blijk van waardering voor hun verzetsdaad. Mijn schoonouders hebben de eerste vijf jaar van hun huwelijk in grote spanning geleefd. Wat te denken van het feit dat onderduikster Mathilda Bonnewits op een gegeven moment ernstig ziek werd. Dokter Van der Horst werd gewaarschuwd en constateerde dat het meisje naar het ziekenhuis moest. Regel dat dan maar met een vervalste identiteitskaart en maar hopen dat alles goed blijft gaan.' Bram vertelde ook dat tijdens een razzia op de Dwarskade de joodse onderduikers bij opa en omoe Siepman zich snel achter het huis tussen de bonenstaken moesten verstoppen. Gelukkig werden zij niet ontdekt. Maar de familie Siepman deed het wel ondanks de spanning om ontdekt te worden met alle mogelijke ernstige gevolgen voor hun eigen gezinnetjes. Ik vertel dit omdat wij nu en in de toekomst ons moeten blijven herinneren dat gewone mensen – met hun hart op de goede plaats – kleine en grote dingen deden in het verzet tegen de bezetting.'

De namen van Alexander en Gijsberta Siepman en Chris en zijn vrouw Dirkje Siepman werden op 26 februari 1974 vermeld op de Wall of Honour van Yad-Vashem vanwege hun verdiensten voor de joodse onderduikers. Ook de namen van Maarten Siepman en Leen en Reurdina Struijk zijn op die muur opgenomen.

Na de oorlog werkte Chris Siepman nog enkele jaren als tuindersknecht bij zijn vader. Omdat dit werk te zwaar werd ging hij vanaf 1949 kippen houden. Zijn bedrijf groeide in korte tijd uit van 500 tot 5000 legkippen. Maarten Siepman emigreerde met zijn

vrouw Johanna in 1950 naar Canada waar hij een tuinderij opzette. Sander overleed in 1969, Chris overleed in 1964, Dirkje in 2000 en Maarten in 2007. Meer lezen? Zie dan blz. 83 e.v. van het boek 'In de slagschaduw; Nootdorp in de Tweede Wereldoorlog'. Het boek is nog te koop bij Bruna in winkelcentrum Parade.

Brandspuithuizen

De Werkgroep Brandweerhistorie, onderdeel van

Nederlandse Vereniging van Belangstellenden in het Brandweerwezen, is – na jaren van onderzoek – bezig een boek uit te geven over nog bestaande brandspuithuizen en gebouwen die door de brandweer zijn gebruikt voor 1940. Inmiddels is een voorinschrijving gestart (tot 1 juli). Het boek kost rond de 25 euro. De voorinschrijving kan via spuithuizen@outlook.com voor inslichtingen: Cees en Henny van Haasteren, 06-10702566 of 06-57677148.

Compliment voor duiventoren

Landgoed Te Werve in Rijswijk is ook bij Nootdorpers – nemen we aan – bekend als boeiend wandelgebied. Minder bekend is dat hier een heel bijzondere duiventoren staat. De provincie Zuid-Holland reikt elke maand een Compliment voor het Monument uit als blijk van erkenning voor gerestaureerde monumenten. Het Compliment van februari ging naar deze unieke duiventoren die dateert uit 1448 en onlangs volledig is gerestaureerd.

Jan Ruychrok, schatmeester van Jacoba van Beieren, kocht Te Werve en liet de toren bouwen, die nu de oudste is van ons land.

Gezien de wanddikte van bijna een halve meter zal het gebouw niet altijd een duiven-toren zijn geweest. Het vermoeden bestaat dat er een verband is tussen de toren en het ontzet van Leiden. Toen is ook in en om Rijswijk lange tijd gevochten, waarbij veel molens en torens vernield zijn doordat ze dienden als uitkijkposten voor Spaanse soldaten. In 1590 is de Rijswijkse toren omgebouwd tot duiventoren in renaissance-stijl.

De toren heeft in elke gevel 29 duivengaten. In de Middeleeuwen was het houden van duiven populair, voornamelijk voor consumptie. De vogels brachten echter schade toe aan zaaigoed en oogst op omliggende velden. Langzaam ontstond het idee dat het houden van duiven aan regels moest worden gebonden. Dus werd het recht om duiven te houden vanaf de 13de eeuw gekoppeld aan landbezit. In de praktijk betekende dit dat het houden van duiven voorbehouden was aan kerk en adel. Dit recht is uiteindelijk in 1954 afgeschaft.

Bevrijding Zuid-Holland

In de bundel "De bevrijding volgens ooggetuigen" vertrouwen 45 Zuid-Hollanders ons hun belevenissen rond de bevrijding toe. Het voorwoord is geschreven door Ad van Liempt. Veel verhalen zijn al direct in 1945 opgetekend in brieven aan familie of in dagboeken. Zeven ooggetuigen gaven speciaal voor dit boek een interview over hun herinneringen: zij kijken 75 jaar later terug op de meest bewogen

periode uit hun leven. De meeste van deze persoonlijke bijdragen verschijnen nu voor het eerst in druk.

Het boek is te bestellen bij het Erfgoedhuis voor €19,45 (inclusief verzendkosten) via de website: www.erfgoedhuis-z.h.nl/ooggetuigen

Van de penningmeester

In deze periode is er niet veel nieuws te melden over de financiën van onze vereniging.

Nog 7 leden hebben hun contributie niet betaald, deze zullen binnenkort een apart schrijven ontvangen om hen daar aan te herinneren.

De andere leden hebben hun contributie en soms zelfs wat meer, dus reeds overgemaakt. Waarvoor dank!

We hebben dit jaar ook weer 2 sponsors, te weten Dijkstra & Kruiper en Helm & Ruygt. Daarvoor zijn we die bedrijven natuurlijk erg dankbaar.

Voorzitter	Secretaris	Penningmeester
Henk Rolvink Fontein kruid 23 2631 DT Nootdorp tel.: 015 310 8117	Ninon Vis Berkenhof 17 2631 GJ Nootdorp tel.: 015 310 9680	Monique de Koning Veldsalie 16 2631 TN Nootdorp Tel.: 015 310 6717
www.noitdorpsche-historien.nl		

Colofon: ISSN 1570-1662

Uitgave van de Vereniging Noitdorpsche Historiën
Redactieadres: Fontein kruid 23, 2631 DT Nootdorp.

Samenstelling en redactie:

Henk Rolvink, Ninon Vis, Monique de Koning

Verschijsning

De Nieuwsbrief verschijnt éénmaal per kwartaal.

Verspreiding

Leden van de Vereniging Noitdorpsche Historiën ontvangen de Nieuwsbrief gratis. Niet-leden betalen € 2,50 per nummer.

Contributie

De contributie bedraagt minimaal € 15,00 per jaar.

Rekeningnummer: NL 94 RABO 0137 3596 75.

De Vereniging is ingeschreven in het Verenigingsregister van de Kamer van Koophandel Haaglanden te Delft onder nummer 271.971.110.

De statuten zijn vastgelegd in notariële akte op 28 februari 2001.

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.